

Marcus 10:13-16

1 hoe zien de ouders de kinderen?

2 hoe zien de discipelen de kinderen?

3 hoe ziet Jezus de kinderen?

4 hoe ziet Jezus ons?

Gemeente, doopouders,

Hoe zie je een kindje, een baby'tje? Ja, allereerst als een geschenk van God. Het zet je leven behoorlijk op z'n kop, het vraagt heel veel energie van je, het bepaalt op korte en lange termijn je levensloop, maar het is geschenk van God. Wonderlijk gemaakt! En als je boven de wieg staat zie je een lief, schattig meisje of jongetje. En vind jij dat een heel lief broertje of zusje hebt gekregen. En al snel zie je ook dat het iets eigens heeft. Ze is best pittig, of juist wat goedig en geduldig. Ook zo'n karakter waar je al gauw iets van merkt, is iets moois, iets teers. Allemaal verschillend, met zorg geformeerd door de Schepper. Ook als het gehandicapt zou zijn. Zo zie je als vader en moeder je kindje. Houd die lijn ook altijd vast. Ook als later andere dingen de overhand kunnen krijgen. Maar blijf altijd eraan vasthouden: dit kindje, geschenk van God.

1 hoe zien de ouders de kinderen?

Dat zullen de ouders die in Marcus 10 de kindjes tot Jezus brengen ook gezien hebben en vastgehouden hebben. Dat het lieve kinderen waren. Maar vanmorgen blijkt dat deze ouders ook nog op een andere manier naar hun kindje hebben gekeken. Zij brachten de kindertjes tot Jezus opdat Hij ze aanraken zou. Volgens Lucas waren het nog echte zuigelingen, baby's dus die zij naar Jezus dragen. En uit de woorden blijkt dat het ook of juist de vaders waren die deze kindjes bij Jezus brachten. Opdat Hij hen aan zou raken.

Daar zit wat achter. Aanraken. Dat is niet wat wij misschien denken. Als jullie kraambezoek krijgen, dan zeg je waarschijnlijk in de loop van het bezoek: en willen jullie hem of haar nog even vasthouden? En jij, wil jij het baby'tje vasthouden? Als je dat niet durft, zeggen ze tegen je: hier, raak het dan maar even aan, aai maar even over de haartjes of het gezichtje. Even aanraken, dat is lief, vertederend. Kan een gevoel van verbondenheid geven, als je iemand even aanraakt.

Maar dat is niet de lading die aanraken in het Nieuwe Testament heeft. We komen het tegen dat Jezus een melaatse aanraakt, dat Jezus andere

zieken aanraakt, dat Jezus de baar waarop een dode ligt aanraakt. En in Leviticus 15 staat wat dat betekent. Door een melaatse, een zieke, een dode aan te raken word je zelf ook onrein. Want die mensen, melaats bv. waren onrein. Mochten niet in de tempel bij God komen. Want het herinnerde allemaal aan de zonde. Melaatsheid, een dode. En dat maakte je onrein: ongeschikt om in de tempel, bij God te komen. En als je iemand die onrein was aanraakte werd je zelf ook onrein. Daarom raakte niemand een melaatse aan. Maar Jezus wel! Hij raakte hen aan en nam de onreinheid op zich. Dan zou Hij niet bij God kunnen komen. Dan zou Hij weg moeten blijven van God. Geen plaats bij God meer hebben. Wat aan het kruis ook gebeurd is. Jezus van God verlaten.

Nu brengen deze vaders en moeders hun baby's tot Jezus opdat Hij hen aanraken zou. Hun onreinheid overnemen. Deze vaders en moeders zagen hun kindjes dus als onrein. Ja, die baby'tjes. Waren ze dan ziek, melaats? Nee, dat lezen we niet. Toch: onrein. Kindjes, baby's. Onrein. We hoorden het in het doopformulier op grond van Psalm 51 en Romeinen 5: dat onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn en daarom kinderen des toorns zijn, allerhande ellendigheid, de verdoemenis zelf onderworpen. Onrein. Ze kunnen in Gods rijk zo niet komen. Want zij delen in de schuld die Adam maakte. Want zij hebben een hart dat geneigd is God en hun naaste te haten. Onrein dus.

O Heere Jezus raak hen aan, neem hun onreinheid op U!

Als je zó je kindje ziet....! Dan heb je ook jezelf zo leren zien. Dat ontdekt bij jezelf. Erkend Adams schuld voldoende is om je voor eeuwig van God te scheiden. Ontdekt dat alle zonde in je eigen hart leeft, vooral de zonde om je God van het lijf te willen houden. Als je zo je kindje ziet.....

Ja, ben je allereerst ontzettend dankbaar dat Gods verbond er is. Dat de doop als zegel van dat verbond er is. Want als dat toch niet waar was. Als God zou zeggen: Ik laat me pas met dit kindje in als het groter is en voor rede vatbaar is.

Ja, dan bid je ook nu al voor je kindje. Het heeft het nu al nodig. Als onrein kindje heeft het nu al gebed nodig. Het gebed wordt niet pas actueel als het ziek wordt, of als het later een verkeerde weg op zou gaan, nee, dat gebed is nodig zodra het leeft en dus onrein is. Gebed om genade, gebed om de Heilige Geest. Want alle opvoeding helpt niks, echt niks, als Gods Geest het hart niet opent en wederbaart.

Ja, als je zo je kindje ziet, dan heeft dat ook gevolgen voor de opvoeding. Onrein door het zondige hart als het is. Dan kun je niet opvoeden

volgens de gedachte die je vandaag wel hoort: ik vind dat ze er wel kennis van moeten nemen. Ze moeten wel weten wat het christendom inhoudt, dus we doen ze wel naar een christelijke school. Dan horen ze de geschiedenissen. Ze moeten het wel weten vind ik. Dan kunnen ze zelf de keuze maken of ze erin verder willen gaan of niet. Nou, dan weten we het van tevoren al: ze willen er niet in verder gaan, want hun hart is tot zonde geneigd. Onrein. Ze zullen altijd tegen God en Jezus in kiezen. Christelijk opvoeden is niet: ze er kennis van laten nemen. Opvoeden is: ze biddend meenemen, aansporen, uitnodigen. Het heerlijke van God aanprijzen, het vreselijke van de satan op wijzen en voor waarschuwen. Zo voed je op als gelooft dat je kinderen onrein zijn.

Ja, als je zo je kindje ziet, dan weet je dat dat ook bij jezelf zo is. Die zondige natuur. En dat die ook niet weggaat als je tot geloof komt. Dat komt er wel iets in je, iemand in je, de Heilige Geest, maar je zondige natuur is niet weg. Je moet blijven waken tegen verleiding en verzoeking. Je moet soms echt afstand bewaren, want anders breng je jezelf toch in verzoeking. Je moet niet langs het randje gaan lopen, want je schuift er zo overheen. En zo leg je ook je voorzichtigheid mbt de media aan je kinderen voor. De redenering dat je zelf de grens wel weet en zelf baas over de knop bent, daar durf je het niet mee af te doen. Want ons hart is zondig en blijft zondig.

Zo zagen deze vader sen moeders hun kindjes. Onrein vanwege de erfzonde. Jullie kinderen zijn gezegend als zij zulke ouders hebben.

2 hoe zien de discipelen de kinderen?

Hoe zagen eigenlijk de discipelen die kindjes? Wat beweegt, bezielt hen dat zij die vaders en moeders bestraffen? Ik weet bijna zeker dat jullie deze geschiedeis wel kennen. Van thuis, van school van zondagsschool, van versjes die je over zingen kan. Eens brachten de moeders, dat is dus niet helemaal juist, het waren vooral vaders, de kinderen tot Jezus..... Maar waarom stuurden zij die vaders en moeders nou weg? Nou, er wordt wel eens gedacht of verteld dat de discipelen dachten: de Heere Jezus heeft het veel te druk met Zijn werk. Hij is aan het preken en doet genezingen, Hij heeft het al zo druk, voor kindjes heeft Hij vast geen tijd. Zijn agenda voor vandaag is al vol. Als goede secretarissen bewaken ze de agenda van hun Meester. Is het dat? Jezus heeft het al zo druk? Maar dan kun je je afvragen waarom Jezus daar zo verontwaardigd over wordt. En het zeer kwalijk neemt. Bovendien kun je dan wat meewarig je hoofd schudden. O die domme discipelen. Ik zou echt wel anders hebben gehandeld. Natuurlijk heeft Jezus ook tijd voor kleine kindjes. Ik zou misschien wel voorrang hebben gegeven.

Nee, er speelt meer, dieper. De discipelen zijn van mening dat de zegen die Jezus die kindjes straks geven zal niet voor kindjes kan zijn. Zegen, heil, beloften, vrede dat kan niet voor baby'tjes zijn. En ze lijken daarvoor de Bijbel aan hun kant te hebben. Want de Bijbel kent teksten die duidelijk zeggen dat God zegent degenen die Hem vrezen. In Deuteronomium bijv. Waar Israel bij twee bergen met gaan staan. De berg van de zegen en de berg van de vloek. En de vloek is er als je de Heere verlaat en eigen wegen gaat. En de zegen is er als je de Heere dient en in Zijn wegen wandelt.

En dat weet je niet bij deze kindjes, baby'tjes nog maar. Dus die kunnen niet gezegend worden door de Heere Jezus. Dat kan pas als ze God dienen, als je merkt dat ze met Hem willen leven.

Ik zeg niet dat het één op één hetzelfde is, maar ik zie wel een parallel met het afwijzen van de kinderdoop. Hoe kun je kindjes dopen als je niet weet of ze de Heere dienen, als je niet kunt zeggen dat ze met God leven? Je moet toch eerst God dienen, met Jezus leven en dan kun je je laten dopen. Ik zie wel een parallel met de gedachtengang van de discipelen.

Nu gingen de discipelen nog wel wat verder in hun denken. Dat dienen van God en leven met God was ook wel een soort voorwaarde geworden voor de zegen en de genade. Het had iets verdienstelijks gekregen. Eerst moet je God dienen en met Hem leven en dan krijg je genade. En een baby kan dat sowieso niet. Dus: geen plaats voor kinderen bij Jezus om gezegend te worden. Niet zozeer: Jezus heeft geen tijd, maar: Jezus heeft geen plaats voor jullie.

Maar wat kan dat dichtbij ons staan! Ik moet toch eerst echt God zoeken, ik moet eerst echt berouw hebben, ik moet toch eerst echt verlangen en strijden tegen de zonde en dan, dan is de genade voor mij. Maar wat is nu eerst? Mijn dienen van God of Zijn genade? Wat moet er nu eerst zijn: dat ik God echt zoek en dat ik echt met God wil leven of dat God in genade naar mij omziet? Is het: God dienen en je krijgt genade? Of: je krijgt genade en dan ga je God dienen?

Ik kan niet zo makkelijk meer neerkijken op de discipelen. Hun manier van denken zit mij ook zo in het bloed. Want hoe dichtbij kan het staan: ik moet eerst God dienen, ik moet eerst mijn leven op de rit hebben. Ik moet eerst zorgen dat ik er meer aan doe. En dan vind ik genade bij God. God kan toch niet zo Zich met mij inlaten. God kan mij toch niet aannemen terwijl er niks goeds in mij te vinden is? Dat neemt Jezus ons zeer kwalijk. Daarom wordt Hij zo verontwaardigd. Hier is de genade in het geding. Maar genade is geen genade meer als ik eerst iets zelf moet hebben of willen of kunnen. Als genade antwoord is op iets van mij is het geen genade meer.

Genade is het begin. Genade begint waar ik ben: goddeloos Adamskind, verloren in erfzonde.

3 hoe ziet Jezus de kinderen?

Maar het belangrijkste is natuurlijk: hoe ziet Jezus de kindjes? Nu, in elk geval Jezus omarmt ze en Hij zegent hen. Toch wel. Ook al hebben ze misschien nog geen nieuw hart, zijn ze onrein. Jezus omarmt hen en zegent hen. Hoezo, waarom? Nee, niet omdat Hij hen ziet als lief en onschuldig. Kindjes die nooit een vlieg kwaad zullen doen. Jezus wist heel goed wat er in het hart van mensen leeft. Niet pas als ze verkeerd beïnvloed worden of als ze 12 of 6 worden, maar vanaf het uur van hun ontvangenis af. Er zitten in boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen en lasteringen. Het kan er laten alleen maar uitkomen, in daden, woorden en gedachten en opwellingen, als het erin zat.

Hoe ziet Jezus deze kindjes dan als Hij hen toch aanraakt en de handen oplegt? Als kindjes van het verbond. Vanuit het verbond kan Hij hen zegenen. Gods heil en zegen hen opleggen. God is al naar deze kindjes toegekomen in Zijn verbond. Heeft hen in Zijn verbond opgenomen. Het lijkt misschien dat jullie vanmorgen je kindjes naar Jezus hebben gebracht. Maar dat is niet zo. Vanmorgen heeft God laten zien dat Hij naar deze kindjes is toegekomen in Zijn verbond, toen zij in de buik van hun moeder waren. En dat bevestigt Hij met de doop. God is naar deze kindjes toekomen met Zijn verbond en beloften. Gods goedertierenheid, Gods verbondstrouw. Dat is genade!

Dat zie je het allerduidelijkst als het zou gebeuren of gebeurd zijn dat zo'n klein kindje zou overlijden. Voor de geboorte, bij de geboorte, of er vlak na. Dan belijden we op grond van de Bijbel met de Dordtse Leerregels mee dat gelovige ouders niet moeten twijfelen aan de zaligheid van deze jonggestorven kindjes. En dat niet omdat ze zo pril en onschuldig zijn, verre van, onrein, Adamskinderen, maar uit kracht van Gods verbond, Gods genadeverbond. Dan zie je hoe puur genade is. Puur genade. Niets, niets heeft zo'n kindje ten goede kunnen doen, het heeft God niet kunnen dienen, maar toch zalig. Verbond, puur genade. Zo ziet Jezus kindjes, baby'tjes.

Daarom zegt Hij: Laat de kinderkens tot Mij komen. Breng ze bij Mij. Draag ze elke dag biddend naar Mij toe. Ook al hebben ze niets voor Mij gedaan, kunnen ze nog niet wandelen met God. Breng ze tot Mij. Leg ze biddend voor Mij neer. En blijf dat doen. Ook al hebben ze niets voor Mij gedaan, hebben ze geen enkele aanbeveling, zie je niets in hen wat de goede kant op wijst. Breng ze tot Mij. het meisje van 14, de jongen van 16, het meisje van 18, de jongen van 20 die niets, niets met God en kerk meer opheeft. Waarin je niks ziet of merkt dat naar Mij vraagt. Breng ze tot Mij, leg

ze biddend voor Mij neer. Al is er niets wat hen aanbeveelt. Mijn verbond is het. Daarom zijn ze welkom: brengt ze tot Mij. Blijf dat doen. Kwel jezelf nooit met de gedachte: kan, mag dat wel, zo'n goddeloos kind bij Jezus brengen. Kwel jezelf daar nooit mee. Beschuldig je zelf eerder: waarom breng ik haar zo weinig bij Jezus, waarom breng ik hem met zo weinig verwachting bij Jezus.

Het blijft een leven lang gelden: breng ze tot Mij!

4 hoe ziet Jezus ons?

En dan gaat Jezus verder. Dan zegt Jezus in vers 14b Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet want zulken is het Koninkrijk Gods. Jezus zegt niet: dezen, alle kinderen, maar zulken. Niet dezen: nee niet alle kinderen zullen zalig worden, er zijn ook kinderen, mensen die zich van God afkeren het verbond verbreken. Maar zulken. Die als een kind zijn. En wat betekent dat? Vers 15. Zo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt, als een kindje, die zal het geenszins ingaan. Het Koninkrijk Gods is alleen te ontvangen.

Wat is het Koninkrijk Gods? Dat is het rijk dat de mensen waarvan Jezus Koning is. Vergevend, vernieuwend, bekerend, regerend, zegenend. Het rijk waarin Jezus Zijn onderdanen leert dienen. Leert leven als burger onder Hem. Levend van vergeving. Strijdend tegen de zonde. Het vlees kruisigend. De oude natuur dodend. En de hemelse erfenis ontvangend.

Dat rijk is alleen te ontvangen. Als zo'n kind, dat in onrein is en in zonde ontvangen en geboren en toch in het verbond is opgenomen door God. Puur genade. Niks voor gedaan, alleen gekregen.

Daarom staat na dit stukje in de Bijbel die geschiedenis van de rijke jongeling. Dat is de tegenstelling met een kind. Hij wilde er wat voor doen. Hij dacht al heel wat gedaan te hebben. Nee, zo niet, ontvangen als een kind. Dat niets heeft om zich aan te bevelen, niets heeft als reden, maar het ontvangt. Krijgt. Worden als een kind. Het je laten geven. Het rijk van God je laten schenken. Je Jezus laten geven.

Ik heb niets, niets wat mij doet uitsteken boven anderen. Ik ben een zondaar, in zonden ontvangen en geboren. En meer niet. Beter niet. Ik heb wel eens gedacht dat ik heel wat had. Heel wat meer had. Een hele toren van gerechtigheden waarin ik meer had dan anderen. En ik stak boven heel wat andere mensen, kerkmensen uit. Maar dat stortte in toen Jezus het doorlichtte. Het was inwendig vermolmd en doortrokken van verkeerde motieven en bedoelingen. En vooral: het was voorwerp van mijn hoogmoed. Totdat het instortte. Een verbroken hart, een verbrijzelde geest bleef over. Niets beter dan een verloren zondaar. Worden als een kind: ontvangen. Het je laten geven.

Spurgeon. Heeft het voorbeeld van de juffrouw en het horloge. De juffrouw legt een horloge op haar bureau en zegt: je mag komen halen en meenemen. Het ene kind denkt: dat is een grapje. Het andere denkt: en daarna moet ik er zeker iets mee doen voor haar en dan weer teruggeven. Tot één eenvoudig meisje naar voren loopt, het horloge in haar handen neemt en meeneemt. 'Dan is het voor jou' zegt de juf. Maag ze het dan houden? Vragen andere kinderen? Ja, dat zei ik toch, zegt de juf. Dit meisje heeft mij vertrouwd. Zo biedt God Zijn genade, Zijn Zoon aan.

Als je dat ontvangen hebt. Als je Gods rijk en Jezus hebt ontvangen dan weet je ook niet waarom. IJk het daar maar aan. Als je een kind van God geworden bent, als Jezus je Koning werd, je weet niet waarom, je kunt niets aanwijzen waarom God jou zou hebben aangezien. Puur genade. Je kunt toch niks aanwijzen wat eraan vooraf aan genade in je leven? Wat ik deed en toen antwoordde God met genade. Dan is genade geen genade meer. Ik zou niet weten waarom. Ik weet niet waarom Gods genade aan mij ook werd betoont. Of het moest verkiezing zijn, welbehagen Gods. Dat scheidt pure verwondering. Dat scheidt hartelijke dankbaarheid. Dat geeft intens berouw.

Zo ziet Jezus die kindjes. Als kinderen van het verbond. Delend in beloften van heil en zegen. En je laat je die geven, puur genade. Of je weigert die. Dat heil en die zegen van Gods Koninkrijk. Je ontvangt het of je weigert het tussenweg is er niet. Je weigert het omdat je geen belangstelling hebt. Een belangstelling. Andere dingen zijn belangrijker voor me. Dit leven biedt me zoveel. Ik ben jong en wil genieten. Ik ben jongvolwassen en ik heb druk. Ik ben oud en ik heb zoveel zorgen. Geen belangstelling voor de zegen van Gods Koninkrijk. Dwaas noemt Jezus dat. Buiten Gods Koninkrijk breekt je eeuwig op.

Of: wel belangstelling voor Gods Koninkrijk, ja daar gaat het maar om, maar: ik wil het niet ontvangen. Ik wil toch eerst. Ik moet toch eerst zorgen dat ik..... Laat me eerst mezelf verbeteren, vromer maken, ernstiger en serieuzer worden, en dan.... En je sluit jezelf buiten. Je houdt jezelf erbuiten. Buiten Gods rijk buiten de genade.

Het zijn woorden van mijn leermeester ds C den Boer. Alles moet wel, maar niet eerst. Alles moet. Ja, om in de hemel te komen moet je wandelen met God, leven met God, berouw hebben over je zonden, je vlees kruisigen, je oude natuur doden. Ja, dat moet. Niemand komt zonder dat de hemel in. Niemand. Misleidt jezelf niet alsof de weg niet smal zou zijn. Alles moet. Maar niet eerst. Niet eerst. Eerst tot Jezus, eerst tot de genade vluchten. Zondig, onrein, schuldig, onverbeterd, onveranderd, koud, hard, ongevoelig en

onwillig. Vluchten tot Jezus, tot de genade. Alles moet, maar eerst Jezus, eerst genade.

Amen